

Jankova slova

Čtvrtý dopis otci

Někdy je všechno naopak, tati.

Dnes v noci se mi zdálo, žes svoje umírání rozdýchal.

Bohužel až ve chvíli, kdy jsem všem napsala, žes zemřel.

V ten okamžik mi zavolala máma a říká mi: představ si, mám pro tebe novinku, nakonec začal znovu dýchat.

Tos mamí nemohla vyzkoušet se zrcátkem? – ptám se rozčileně. Co teď se všemi těmi lidmi, co si čtou o jeho smrti?

Nemohla – odpoví mamka – prostě to vypadalo, že je po něm a najednou znovu dýchá, tak co mám dělat?

Byla to překerní situace. Hned vzápětí jsem to schytala od své katolické přítelkyně z Brna. Zavolala mi a říká, že chápe, jak je to všechno pro nás tíživé, smrtelná nemoc, nervy, ale že bych si neměla hrát se smrtí svých blízkých a rozhodně, rozhodně jsem si měla počkat na fakta a ne šířit bludy. Jak to teď vypadá, uvěří přátelé příště, že otec zemřel, až jednou *skutečně* zemře??

Omlouvala jsem se, nedokázala jsem se v tom zmatku rozhodnout, co by bylo bývalo lepší.

Proboha – měla bych se přece radovat, že žiješ, tati! Ale ten poprask, ten zmatek, tolik dopisů s vyvrácením falešné skutečnosti. A na jak dlouho vlastně? Copak nemáš metastáze kostí? Ani tohle není skutečnost?

Nemohli by to prostě jen přátelé mlčky přejít a odročit? Odročit tu zprávu v tichosti omylu?

Jak to tedy s tebou je!

A ještě jedna podivná věc se dnes stala.

Byla skutečností, nepopiratelným faktem a přesto měla parametry hrůzy, rozměry noční můry a dojemně absurdního snu.

Jen si to představ...

Smažila jsem odpoledne rybu. Ryba je na pánvi, Fany si píše v kuchyni úkoly, olej probublává, když v tom mi přes messenger zavolá Janko Sedal. Janko – náš společný známý. Nikdy jsme si nebyli příliš blízcí – a přesto, zavolal mi, a tak si blízcí jsme.

Janka předloni zmlátil nějaký psychopat v nonstopu, tak ošklivě, až sedmdesátiletý Janko upadl do kómatu. To ale víš, říkala jsem ti to v autě cestou z Počátek do Strmilova, zastavils auto a řekls, to je mi líto. Jankův mozek byl prý na kaši, dávali ho dohromady v nemocnici u svaté Anny. Po roce se probral z kómatu. Byl prý zázrak, že přežil.

Učil se znovu chodit, mluvit, číst. A učí se to dosud.

No a právě tento Janko mi včera, tati, zavolal, když jsem na pánvi smažila rybu.

A říká mi slovensky (je přece původem Slovák): „Já ti želám ke smrti obou rodičů.“

Olej na pánvi prská a ryba se připaluje.

„Janko, mně zemřel jen otec, maminka žije,“ říkám a vidím, jak přes dunajský most ujíždí pomalý motoráček na druhý břeh řeky.

Ryba už černá.

„To nevadí, já se učím znovu mluvit, vieš, takže já ti želám ke smrti obou rodičů,“ vede si Janko svou.

Zkoušíme spolu mluvit dál. Připomínám mu, že jsme se potkali v letním Brně, i s Petim a třináctiletou Esti. Esti a Janko na sobě mohli oči nechat. Něčím se uhranuli. Ona na něj mluvila maďarsky, on na ni slovensky. To už mu ale neříkám. Janko mi skáče do řeči.

„To si nepametám, co bylo v létě. To jsem byl ještě mrtvý. V létě jsem byl ještě mrtvý.“

Tak – a teď jste si, tati, to nejspíš vyměnili.

Je to tak?

Anebo je Janko převozníkem? Kremžským Cháronem?

Řídí snad ten osobák přes Dunaj do Sv. Pöltenu?